

РЕШЕНИЕ

№ 2918

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **13934** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на глава X от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на А. И. М.,[ЕГН],срещу Решение №1040-21-656/06.12.2019г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт /ТП на НОИ/ С.-град, с което са потвърдени Разпореждания №214-00-6138-3 от 04.06.2019г.,№ 214-00-6138-4 от 05.06.2019г.,№214-00-6138-5 от 20.06.2019г.на длъжностни лица при ТП на НОИ на основание чл.54ж от КСО.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърдените с него разпореждания поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон.Жалбоподателят твърди, че произнасяйки се с едно решение по три оспорени разпореждания, Директорът на ТП на НОИ С.-град е допуснал съществено процесуално нарушение.Изтъква, че заинтересованото лице – А. М. е бил лишен от възможността да участва във всяко едно от производствата по издаване на оспорените разпореждания, тъй като не е бил уведомен за започването им. Излагат се доводи за нищожност по отношение и на трите оспорени разпореждания.Счита, че Заповед №ЗР-5-21-00599261 от 29.07.2019 , с която е възложено извършването на проверка и Констативен протокол №КП-5-21-00654809/26.09.2019г. са нищожни. Твърди, че не може вече получено парично обезщетение да бъде възстановявано от лицето, на което е изплатено.Счита, че в случая следва да се разгледат преюдициално

обстоятелствата на какво основание и от кого са заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО. В тази връзка жалбоподателят, моли съда да се произнесе по нищожността, алтернативно незаконосъобразността на ИАА, с който са заличени осигурителни данни и осигурителна информация за лицето А. М.. Моли за отмяна на процесните разпореждания.

В съдебно заседание жалбоподателят А. И. М. се представлява от адв. Ч., който моли жалбата да бъде уважена по аргументите, посочени в нея. Претендира адвокатско възнаграждение по представен по делото списък на разноските.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. К.П., оспорва жалбата като недоказана и неоснователна. Твърди, че в случая е безспорно установено наличието на нови данни, които по смисъла на КСО предоставят възможността на длъжностите лица да отменят вече разпореждания за отпускане на парично обезщетение за безработица. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.

От данните в пенсионната преписка е видно, че със заявление от 04.11.2016г. А. М. е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. №214-00-6138-1/04.11.2016г., към него е приложил копие от заповед №070/20.10.2016г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 19.10.2016г., на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

С Разпореждане № 214-00-6138-1 от 18.11.2016 г. на основание чл. 54ж.ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО на А. М. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 19.10.2016 г. до 18.10.2017г. в размер на 28.88 лв. дневно. Обезщетението е изплатено за посочения период, вписан и заверен в трудовата книжка.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ-С. град във връзка с подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане на много лица и предвид установеното, че едноличния собственик и управител на дружеството - С. В. И. е починала на 15.07.2016г., в дружеството са извършвани проверки от ТД на НАП-С., Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда" (ИА Г.), по проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване

/ДОО/ от контролен орган на ТП на НОИ-С. град.

Съгласно уведомително писмо вх.№1029-21-3838ШЗ/10.08.2017 г. на ТД на НАП-С. се установява, че няма данни за подавани от [фирма] годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКППО и годишни финансови отчети за 2015г. и 2016г.; Декларации образец №1 и образец №6 с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път с К., съгласно Заявление вх.№ 2214И0100284 от 11.01.2016г., подадено преди смъртта на собственика.

С последващо писмо от 01.02.2018г. ТД на НАП-С. сочи, че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110. ал. 3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх.№1029-21-3838#481/12.12.2018 г., че към момента на извършване на проверката [фирма],ЕИК[ЕИК] няма правопреемник и органите по приходите на НАП са в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и следва изготвяне на уведомление до прокуратурата. С писмо вх.№1029-21-3838#44/04.10.2017г. на ИА Г. се установява,че при извършената проверка наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма" и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Назначената в ТП на НОИ - С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00532644/05.03.2019г. от контролен орган, съгласно който е установено следното: по данни от Търговския регистър /ТР/ от 21.07.2015г. [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от С. В. И., която е починала на 15.07.2016г.; в ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157. ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правопреемство: от страна на "Б. С." НООД. ЕИК[ЕИК] има подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекръпяване на дружеството), като всички трудови договори са прекратени; липсват данни за подадени и вписани от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] годишни финансови отчети на 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016г.

С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА Г. и поради невъзможността да бъде извършена проверка в „Б. С." Е., ЕИК[ЕИК] на първичните счетоводни документи - ведомостите за заплати, трудови договори, заповеди за прекръпяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в дружеството приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни са сключени, респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени ли са brutните трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал. 4. т. 1 от КСО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016г., е прието, че дружеството не е осъществявало дейност за посочения период.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на

доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5. ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи са приели, че те не са осигурени лица - при невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предприети са действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл.3 ал. 13 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, като подадените от дружество [фирма] ЕИК[ЕИК] - [населено място], данни по чл. 5. ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2017г., вкл. са заличени.

С оглед представените нови доказателства от извършените проверки, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, е издадено Разпореждане №214-00-6138-3 от 04.06.2019г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж. ал. 2, т. 1 от КСО е отменено разпореждане №214-00-6138-1/18.11.2016г. за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО с мотиви: „При извършена проверка в [фирма] във връзка с изплатени обезщетения и помощи от държавно обществено осигуряване, се установи, че по данни в Търговския регистър /ТР/ дружеството се представлява и управлява от С. В. И., правопреемник на дружеството от 21.07.2015г. С. В. И. е починала на 15.07.2016 г. и в ТР няма данни за правопреемник след смъртта ѝ. От страна на [фирма] е подавана информация по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО и уведомления по чл. 62. ал. 3 от КТ след смъртта на И. А. М. представя Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 20.10.2016г. Данните подадени по чл. 5. ал. 4 от КСО за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., вкл. са заличени. А. И. М. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО“/л.53/.

С Разпореждане № 214-00-6138-4 от 05.06.2019г., на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж. ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО с мотиви: „При извършена проверка в [фирма] във връзка с изплатени обезщетения и помощи от държавно обществено осигуряване, се установи, че по данни в Търговския регистър /ТР/ дружеството се представлява и управлява от С. В. И., правопреемник на дружеството от 21.07.2015 г. С. В. И. е починала на 15.07.2016 г. и в ТР няма данни за правопреемник след смъртта ѝ. От страна на [фирма] е подавана информация по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО и уведомления по чл. 62. ал. 3 от КТ след смъртта на И. А. И. М. представя Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 19.10.2016г. Данните подадени по чл. 5. ал. 4 от КСО за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., вкл. са заличени. А. И. М. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО

С Разпореждане № 214-00-6138-5 от 20.06.2019г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на осн. чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 114, ал.1 от КСО е разпоредено лицето да възстанови неоснователно получено ПОБ с мотиви:

„След извършена проверка в [фирма]. ВИК[ЕИК]. данните, подадени по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., вкл. са заличени поради липса на търговска дейност на дружеството. За същия период А. И. М. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1. ал. 1. т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. И за периода от 19.10.2016 г. до 04.03.2017 г. лицето е получавало парично обезщетение за безработица.“.

Срещу процесните разпореждания са подадени жалби от А. И. М. до директора на ТП на НОИ – С.-град, който се е произнесъл с Решение №1040-21-602/21.11.2019г.,с което е отхвърлил жалбите като неоснователни.

В съдебно заседание, проведено на 19.05.2020г.,процесуалният представител на ответника на основание чл. 193 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ вр. с чл. 144 от АПК е оспорил истинността на положени подписи от С. И. в качеството и на управител на [фирма] върху трудова книжка №4 издадена на А. И. М. /стр.6-7/ и заповед 070/20.10.2016г. Във връзка с оспорването е направено от ответника искане за назначаване на съдебно-графологична експертиза, допуснато от съда. Изследвани са подписът на посочената заповед и трудова книжка в оспорваната част .Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице.

В откритото производство по чл. 193, ал.1 от ГПК по безспорен и категоричен начин се установи,че подписите за работодател в трудова книжка №4 З№874511 на А. И. М. /стр.6-7/ и заповед 070/20.10.2016г. с която прекратен трудовият договор на жалбоподателят с [фирма],не са положени от лицето С. В. И. – управител на [фирма],съгласно заключението на вещото лице.Поради което, на основание чл. 194, ал.3 от ГПК,съдът приема, че представената трудова книжка в оспорената част и заповед 070/20.10.2016г. са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени,като доказателства по делото.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.Неоснователно е наведено в жалбата оплакване, че Директорът на ТД на НОИ –С.-град е следвало да се произнесе с отделни решения по всяка една от депозираните жалби срещу процесните разпореждания. Предвид обстоятелството, че по трите жалби е компетентен един и същ орган и предвид обстоятелството, че правата и задълженията на жалбоподателя произтичат от едно и също фактическо състояние, то няма пречка разглеждането им да бъде извършено в рамките на едно производство.Оперативната самостоятелност на АО и търсената процесуална икономия, която е в интерес и на двете страни в производството,както и законовата възможност на чл. 32 от АПК, обосновават издаването на процесното решение.

Разпорежданията, предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган, издадени в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) за съдържание и реквизити. Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не е нарушено, тъй като то може да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред. В случая това е направено по реда на чл. 117 от КСО, чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания, като видно от съдържанието на жалбата оспорването е направено своевременно.

Законосъобразни са издадените Разпореждания №214-00-6138-3 от 04.06.2019г., №214-00-6138-4 от 05.06.2019г., №214-00-6138-5 от 20.06.2019г. на длъжностни лица при ТП на НОИ на основание чл. 54ж от КСО.

На първо място, съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски. Съгласно §1, т. 3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

На следващо място, съгласно текста на чл. 54а, ал. 1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ. Дори и да се приеме, че към момента на настъпване на осигурителния риск е било налице валидно възникнало трудово правоотношение за жалбоподателя с [фирма], то не е било налице валидно осигурително такова. Правилни са изводите на решаващия орган в тази насока, а именно, че наличието на трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не е достатъчно лицето да има валидно възникнало трудово правоотношение, а следва реално да осъществява трудова дейност, въз основа на това правоотношение.

С писмо вх. № 1012-21-1196#2/19.08.2019г. адв. Ч. е депозирал в ТП на НОИ-С. град декларация от А. М. в оригинал, незаверени копия на трудов договор №008/15.01.2016г., фишове за заплати за м. януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември и октомври 2016 г. и трудова книжка-извлечение от стр. 2-9. От представените документите се установява следното:

- Трудов договор № 008/15.01.2016 г. е сключен на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от КТ между [фирма], представляван от С. В. И., и А. И. М., който е назначен на длъжност „склададжия“. В договора не е уговорена продължителността на срока за изпитване, не е посочено място на работа и въпреки че е посочено, че се сключва за определен срок, такъв не е вписан. Посочено е, че на служителя ведно с трудовия договор се връчват и заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ и длъжностна характеристика, но такива не са представени от жалбоподателя.

- В представените фишове за работна заплата за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август и за септември /за 2 отработени дни/ 2016 г., е посочена длъжност „склададжия“ с основно възнаграждение в размер на 2400 лв., за месец септември /втори фиш за 18 отработени дни/ и октомври /за 12 отработени дни/ 2016 г. - длъжност „агент-купувач“ с основно възнаграждение в размер на 2400 лв. Имайки предвид, че в тях липсват всякакви белези, индивидуализиращи работодателя, липсва подпис, както и каквито и да са данни, от които да се установи датата на издаването им, не могат да бъдат приети като доказателства за изплатено от работодателя трудово възнаграждение. От представеното извлечение на трудова книжка на А. М. се констатира, че за времето от 15.01.2016 г. до 19.10.2016г. е работил по трудов договор в [фирма] и основанието за прекратяване на трудовия договор е чл. 71, т. 1 от КТ. Съгласно данните от декларацията от 18.08.2019 г. на А. М., се установява, че работно място, на което е следвало да полага труд е „борса“, не знае адрес на работно място; не знае данни за контакт с работодателя; не знае данни за работодателя; единствен представител на фирмата, който представлява работодателя, е лице с име „И.“; посочва като длъжност „склад и общ работник“; като причина за прекратяване на трудовия договор, декларира „разправия“.

В оспорената в настоящото съдебно производство Заповед №070/20.10.2016г. за прекратяването на трудово правоотношение е вписано, че се прекратява трудов договор №087/07.09.2016г., което от своя страна и е различен от представения от А. М. с писмо с вх. №1012-21-1196#2/19.08.2019г. трудов договор №008/15.01.2016. Наред с това в заповедта е посочено, че се прекратява правоотношение на длъжност „агент –купувач“ с код по НКПД 33233001, което не съответства на длъжността, посочена в трудовия договор – „склададжия“ с код по НКПД 43212014.

Съвкупната преценка на представените по делото доказателства обосновават извод за липсата на реално положен труд от страна на

жалбоподателя. Следва да се има предвид още, че в хода на съдебното производство оспорващият не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от него трудова дейност. Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице, но по никакъв начин не бяха оборени изводите на контролните органи, че А. М. не е осъществявал трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО.

Наведените от жалбоподателя доводи за нищожност на Заповед №ЗР-5-21-00599261/29.07.2019г. /лист 46/ и незаконосъобразност на възложената с нея проверка са неоснователни. На основание чл. 107 от КСО и чл. 29, ал.1 от Инструкцията за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на НОИ е издадена цитираната заповед на Ръководителя на контрола по разходите н ДОО при ТП на НОИ-С. град, с която е извършено възлагането на проверка по разходите на ДОО на А. М. от контролен орган на ТП на НОИ. Проверката е извършена с цел да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, което задължение за АО, законодателят е предвидил с разпоредбата на [чл. 35 АПК](#). Извършена е от длъжностно лице, на което със заповед на ръководителя на териториалното поделение на НОИ е възложено да извършва финансови ревизии и проверки по разходите на държавното обществено осигуряване, както и по спазването на нормативните актове по държавното обществено осигуряване, което правомощие, освен от цитираната заповед, произтича и от разпоредбата на чл. 107, ал. 2, т. 3 КСО.

Разпоредбата на чл.54ж, ал.2 от КСО предвижда, че влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, само при условията на т.1 и т.2, т.е. служебно и без да се предвижда уведомяване на заинтересованото лице преди издаване на акта за отмяна или изменение. При невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новопостъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. В случая не се касае за възобновяване на производство по реда на чл. 103 от АПК във вр. с чл. 99, т.2 от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган /АО/, а за производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 от КСО, което е специално производство по КСО, което длъжностното лице е задължено да инициира и проведе.

Назначената проверка по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с Констативен протокол №КВ-5-21-00532644/05.03.2019г. от контролен орган, съгласно който е установено, че дружеството се представлява и управлява от С. В. И., която е починала на 15.07.2016г., в ТР липсват данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да

продължат дейността, съгласно чл. 157. ал. 1 от ТЗ или данни за друго правоприемство. Налични са подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекръпяване на дружеството), като всички трудови договори са прекратени; липсват годишни финансови отчети за 2015г. и 2016г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО времето от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. С оглед установеното, са предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3. ал. 13 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, като подадените от [фирма] данни по чл. 5, ал.4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода 01.01.2016г. до 31.12.2017г. вкл. са заличени.

Неоснователно е твърденето на процесуалния представител на жалбоподателя, че предприетите действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл.3 ал.13 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица са в колизия с чл. 168, ал.4 от АПК, който задължава АО да осигурят участие на жалбоподателя като заинтересованото лице в производството. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на осъществяването на общественото осигуряване. При извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител и само той може да бъде адресат на административния акт, издаден в резултат на проверката. Предвид заличените данни по чл.5, ал.4 от КСО за А. И. М. за период от време , който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО е длъжно да преразгледа основания за отпускането на ПОБ.

С оглед заличените данни правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение. Новите данни, които сочат, че жалбоподателят не е бил осигурен при [фирма] обуславят издаване на разпореждане за отмяна на влязло в сила отпускане на ПОБ и незабавно издаване на разпореждане за отказ за отпускане на ПОБ.

Законосъобразно се явява и издаденото Разпореждане № 214-00-6138-5 от 20.06.2019г., с което на основание чл. 54ж. ал. 3 и във връзка е чл. 114. ал. 1

от КСО е разпоредено лицето да възстанови неоснователно получено ПОБ.

Видно от разпоредбата на [чл. 114, ал. 1 от КСО](#), недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113, а според чл. 114, [ал. 2 от КСО](#), добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: 1) по чл. 40, ал. 7, чл. 54е и чл. 54м, ал. 2, т. 2; 2) когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане и 3) на изменение или прекратяване на обезщетение или пенсия в резултат на получени доказателства при прилагане разпоредбите на международни договори, по които Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.

Предпоставките, даващи основание да бъде задължено едно лице да върне получените от него осигурителни плащания, са едновременно неправилното им изплащане и недобросъвестност при получаването им.

С оглед липсата на легална дефиниция на понятието „недобросъвестност“ по смисъла на чл. 114, ал.1 от КСО, в практиката се приема, че тази преценка е относима към субективното отношение на осигурените лица, представляващо знание, съгласие, допускане и непротивопоставяне на резултат, който е в разрез с нормата на закона и в конкретния случай, е бил с ясно съзнание, че не е упражнявал налице трудова дейност по сключения трудов договор. Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на административния орган в тази насока. От доказателствата по делото безспорно се установява, че [фирма] не е осъществявало никаква дейност през 2016г. и 2017г. и това обстоятелство не би могло да не бъде известно на оспорващия. Жалбоподателят реално не е полагал труд по трудово правоотношение с дружеството, което е индикация за недобросъвестност от негова страна при получаването на паричните обезщетения за временна неработоспособност. В тази връзка се явява неоснователно оплакването на жалбоподателя, че законът не регламентира хипотеза, при получените суми за осигурителни плащания да бъдат възстановени от лицето, което ги е получило. След като на 04.06.2019г. е отменено разпореждането за отпускане на ПОБ и е постановен отказ за отпускане на ПОБ няма законова пречка за издаване и на разпореждането за събиране на суми в хипотезата на възстановяване на основателно изплатените обезщетения за безработица по чл. 54ж. ал. 3 и във връзка е чл. 114. ал. 1 от КСО.

В мотивите на всеки от административните актове се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. Следва да бъде посочено, че мотивите на постановените административни актове не са формални и че жалбоподателят

е упражнил своевременно и адекватно правото си на защита.

От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и с оглед своевременно направеното искане за присъждане на разноски, на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят такива в общ размер на 400лв., от които 200 лв. за внесения депозит за допуснатата съдебно-графологична експертиза и 200 лева юрисконсултско възнаграждение, при съобразяване на разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.

**Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 от АПК,
съдът**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. М. от @39@[жк],[ЕГН] срещу Решение №1040-21-602/21.11.2019г.,на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт/ТП на НОИ/С.-град с което са потвърдени Разпореждания №214-00-6138-3 от 04.06.2019г.,№214-00-6138-4 от 05.06.2019г.,№214-00-6138-5 от 20.06.2019 г.на длъжностни лица при ТП на НОИ на основание чл. 54ж от КСО.

ОСЪЖДА А. И. М.,ЕГН [ЕГН],да заплати на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град сумата от 400/четири стотин/ лева,представляваща направените по делото разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: